İKİ DÜNYA ARASINDA

Mehmed Niyazi

Roman

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

YAYIN NU: 247
EDEBÎ ESERLER: 127

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-975-437-089-8

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: 1992
17. BASIM

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Kapak Tasarımı: Zafer Yılmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: ÇINAR MATBAACILIK VE YAY. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No:34 K:5
Bağcılar / İSTANBUL Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika No: 45103

İstanbul - 2022

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Birkaç günümü kitaplarımla başbaşa geçirebilmek için ağır sandıkların altına girişlerim, fabrika kapılarından kovuluşlarım, sisli bir şekilde gözlerimin önünden gelip geçiyordu. İçinde bulunduğum günler beni kara kara düşündürüyor, geleceğim ise bir umut ışığı taşımıyordu.. Oysa yurdumdan büyük hayallerle ayrılmıştım; o zaman da Doğu'nun yere serilmiş bir dev olduğunu, her yere serilen gibi, onun da kurban almayıp, vereceğini biliyordum.

Yüzümü cama çevirdim; inceden yağan kar karşıdaki ağaçları, gamlı bir sükuna boğmuştu. Doğup büyüdüğüm topraklara süzülen sevdalı akşamlar hayalimde canlandı...

- Buraya oturmakla sizi rahatsız etmiş olmayayım?

Başımı çevirdiğimde sıcak bakışlarla karşılaştım. Zoraki bir gülümseme ile cevap verdim.

- Rica ederim.

- Kendinizle dertleşiyorsunuz sanki.

- İnsan bazen kendisine de hesap vermelidir.

- Ama sizinki bir hayli uzun sürdü.

- Hesaplaşmanın süresi dertlerle orantılıdır.

- Demek çok dertlisiniz.

- Şu masalarda oturanların her biri dert konusu değilmi?

Yüz çizgileri yumuşadı; bakışlarına pırıltı düştü.

- Belki öyledir; fakat ben bir türlü kendimden kurtulamıyorum.

- İnsan ne zaman kendisiyle başa çıkabilmiştir ki?

- Öyle ise başkalarını dert edinmenizi anlayamıyorum.

- Her insanın içinde sayısız düğümler vardır; ama bunların sebebi yalnızca kendisi değildir. Bu yüzden, kendisiyle uğraşırken aslında başkalarını da hesaba katmış demektir.

- İnsancıl bir açıklama.

- Bunları kendimi savunma gayretiyle değil, hayatın özünü aksettirdikleri için söylüyorum.

Sustuk; fakat yüzlerimizi sık sık yoklayan ürkek gülümseyişler arasında bakışlarımız sözümüzün bitmediğini ifade ediyordu. Ama ikimiz de nereden başlayıp, neler söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Kuşku ile birbirimizi süzerken ince dudakları, sivrice burnu, bakışlarındaki canlılık bende zeki bir insan olduğu intibaını uyandırıyordu.

Alnına dökülen saçlarını arkaya doğru atarak:

- Size kahve ikram edebilir miyim? diye sordu.

- Elbette sizinle kahve içmek isterim; fakat ben ikram etmeliyim.

Ayağa kalkarken:

- Ben getirinceye kadar kendinizle biraz daha hesaplaşırsınız, dedi.

Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. Masaların arasında yürürken daracık pantalonu, siyah kazağının üzerinde akıp giden sarı saçları içimdeki arzuları tutuşturuyordu. Kahve kuyruğuna girince onunla fazla ilgileniyor görünmemek için bakışlarımı çevrede gezdirmeğe başladım; yaklaşan Noel dolayısıyla kantinde her günkü canlılık yoktu. Bu esnada çekik gözlü, yaşlı bir kadın yanımızdaki masaya oturdu. Tavırlarından yalnızlığın iliklerine kadar işlediği anlaşılıyordu.

- Buyurun, diyerek fincanları masaya koydu.

Yaşlı kadının dikkatimi çektiğini fark etmiş olacak ki dönüp baktıktan sonra:

- Uzakdoğulular içli insanlardır, dedi.

- Maalesef hangisi Koreli, Japon, Taylandlı ayırdedemiyorum.

- Niçin insanları ayırmak istiyorsunuz?

- "Uzakdoğulular" derken siz de ayırmadınız mı?

Yeşil gözlerini yapmacık bir sertlikle bana dikti; fakat derinliklerinde her an yumuşamanın belirtileri vardı.

- Zekisiniz.

Kayıtsız bir tavırla karşılık verdim.

- Acele hükümler insanı yanıltır.

Renksiz bir gülümseme ile dudak büktü. Başını önüne eğip, masaya kadar uzanan kolyesiyle bir süre oynadıktan sonra cama döndü. Kar onu da etkilemiş olacak ki kısa bir sürede bakışları derinleşmeye başladı. Ben de kendi dünyama yönelmiş gibiydim.

Elindeki fincanı tabağa koyup, yüzünü bana çevirdi. Gözlerine doldurduğu gülümseme ile:

- Gitmek zorundayım, dedi.

- Niçin acele ediyorsunuz?

- Mağazalar kapanmadan hediye almam gerekiyor.

- Umarım banadır.

Şakamı anlamazlıktan gelerek cevap verdi.

- Hayır, Avusturalya'daki ağabeyime göndereceğim. Noeli yabancı bir ülkede geçirirken yalnızlığını biraz azaltmış olurum.

- Ben de burada yalnızım. Niçin benim yalnızlığımı düşünmüyorsunuz?

- Sizi henüz tanımıyorum.

- Bir insanı sevindirmek için onu tanımak gerekmemeli.

Gözlerinde kıvılcımlanan gülümseme yüzüne yayıldı.

- Herkesi sevindirecek kadar param yok ki.

- Öyle ise müsaade edin de, bu görevi ben yerine getireyim.

Nazlı bir tavır takındı.

- Ama ben küçük hediyeleri kabul edemem. En azından Karadeniz'in kıyısında bir villâ isterim.

- İnsanları zora koşmanın anlamı yok. Elinde bonbon bulunan bir çocuk düşünün; bütün dünyasının avucunda olduğuna inanır yavrucak. Eğer o elindekini veriyorsa, büyüdüğü zaman her şeyini verecek demektir. -Kendimi çocuksu bir tavırla işaret ederek- Niçin bu yavrucağı tersliyorsunuz?

Beni anladığını hissettirir bir şekilde:

- Bonbonunuzu kabul edeceğim, dedi.

- Ne zaman, nerede?

- Salı günü, saat ikide, burada.

Gülümseyerek vedalaştık. Masaların arasında hızla yürürken gözucuyla onu izliyordum; her halinden hayat dolu olduğu belliydi. İçimde beliren ürpertiyle omuzlarında oynaşan sarı saçlarının sıcaklığını hissediyordum. Kapıdan çıkınca, umutlu bir tebessümle başımı çevirdim; kar daha da hızlanmış, beyaz tüllere sarılan ağaçlar her an yeni bir müjdenin sırrına bürünmüş gibiydi.

*

* *

Camus'nün "Yabancı" romanının ilk sayfasına "Dünyamızda herkes yabancıdır. Bunu idrak eden dost olmaya başlamıştır" diye yazdım. İçine birkaç bonbon koyarak güzelce paket yaptım.

Kantinde camın kenarındaki masalardan birine oturmuştum. İçimdeki duyguları sigara dumanlarının arkasına saklamak istiyordum. Ama nafile... Gözlerim kapıdaydı.

Sigaramı yarılamamıştım ki kapıdan girdi; onu görmezlikten geldim. Hayal alemine dalmış gibiydim.

- Hello! diyerek yanı başımda dikildi.

Sıcak bir tavırla yerimden doğruldum.

- Merhabalar; buyurun.

- Yine üzüntülü bir haliniz var.

- Ne yapayım?.. İnsan birlikte bulunduğu kişilerle ruhi alışveriş içindedir. Noel'in yaklaştığı şu günlerde yabancılar arasında iç açıcı, güzel bir yüzle karşılaşmak ne mümkün? Sizi görünce değişiverdim.

- Size mutlu birkaç dakika yaşatabiliyorsam, gerçekten sevinirim. Sebebini de öğrenmek isterim.

- Sebep çok; memleketimi andıran aydınlık yüzünüz, güzel saçlarınız...

Ciddileşince cümlemi tamamlayamadım. "Niçin alındınız?" diye sorar gibi ona bakıyordum.

- Ölçüleriniz komşumuzunkine benziyor.

Kızarmıştım.

- Nasıl?... Anlayamadım.

- Komşumuz köpeğiyle haddinden fazla meşgul olur. Yağmur, kar demeden onu gezdirir. Bir gün annem, bu aşırı ilgisinin sebebini sorunca, "Bakın, ne güzel tüyleri var" cevabını vermişti.

Sözleri aramıza soğukluk düşürdü; umutlarım ise beni birşeyler söylemeye zorluyordu.

- Sizin bir Avrupalı olduğunuzu, herşeyi ciddiye alabileceğinizi düşünmeliydim.

O da biraz üzülmüş olmalıydı; çünkü sesinin tonu değişmişti.

- Belki ciddiye almamalıydım; fakat maalesef Avrupalı, Asyalı olsun insanların karşısındakinin zaafından istifade etmek gibi ortak özellikleri var. Karşısındaki kadın mı, saçların şöyle güzel, gözlerin böyle güzel.

- Maksadım saçtan, gözden söz etmek değildi; size hediye etmek istediğim kitabı hiçbir şey söylemeden vermenin nezaketsizlik olacağını düşünerek, mantıklı ya da mantıksız

birkaç cümle söylemek istemiştim. -Önümdeki kitabı uzatarak- Buyurun, umut ederim ki sizi rahatsız etmez.

Zarif yanaklarında iki çizgi belirdi. Paketi bir ucundan açtı; hafifçe sallayınca birkaç bonbon masaya yuvarlandı. Yüzündeki ciddiyetin son damlası da uçuverdi.

- Çok güzel, çok güzel... Bu, ancak sizden beklenirdi.

Kitabı çekip çıkardı; anlamlı bir şekilde bana bakarak ilk sayfasını açtı. Yazdıklarımı okudu. Tekrar göz göze geldik; bakışlarında derin, mutlu bir hava esiyordu. Bir süre kitabın sayfalarını çevirdikten sonra mırıldanmaya başladı.

- Bu dostum, hayatın saçmalığını göstermek için kitaplar yazdı. Mutfakla tuvalet arasına sıkışmış hayatın saçmalığını aramak kadar saçma bir iş olmadığını anlayamadan göçüp gitti.

Sustu, kitabın sayfalarını çevirmeye devam ediyordu. Yüzünde bazen duygulu, bazen düşünceli bir hava belirip siliniyordu. Sona yaklaştığı sırada:

- Size kahve ikram edebilir miyim? diye sordum.

Binlerce pırıltı bakışlarına hücum etmişti sanki:

- Teşekkür ederim. Gitmek zorundayım. Başka zaman içsek olmaz mı?

- Neden olmasın?

Dersi olduğunu söyleyerek kalktı. El sıkışırken "Nerede? Ne zaman?" soruları dilimin ucuna geldiyse de yutkundum. Bu buluşmamızın sebebi hediye idi, kahve içmek için ise rastlantı yeterdi. Yersiz bir teklif yeni sürtüşmeye yol açabilirdi.

*
* *

Yemek kuyruğunda, koridorlarda, kantinde karşılaşınca selâmlaşır, ayaküstü hâl hatır sorardık. Reaksiyonunu tah-

min edemediğimden kahve içmek, sohbet etmek gibi bir teklifte bulunamıyordum.

Üniversite şehrin kıyısında, geniş bahçelerin içindeydi. Tarihî dokusunu koruyarak ilaveler yapıp, büyütmüşlerdi. Kütüphaneleri; yurtları ve işleyişiyle mükemmeldi. Bu imkânı heder etmemek aynı ülkenin çocukları olarak ortak emelimizdi.

Zaten birkaç kişiydik. Değişik illerden gelmiştik. Gurbet bizleri çabucak kaynaştırmıştı. Küçük bir topluluk oluşturmamıza rağmen gurbetin kendine has yalnızlığını duyardık; bilhassa akşam saatlerinde bu yalnızlık çekilmez hale gelirdi.

*

* *

Biraz sonra "Kapanmaya on dakika var" diye kapıcı bağıracaktı. Odamın dört duvarı arasında yine yalnızlığım başlayacak, gurbeti bütün hışmıyla yaşayacak, sonu gelmeyen hayallere dalacaktım. Hiç değilse kütüphanede üç beş aşina yüz görebiliyordum.

Kapıcının sesini işitir işitmez kitaplarımı topladım.

Kütüphanenin önünden geçen caddenin kenarında dikilmiş, her şeyini yitirmiş ve bir daha ele geçirmek ihtimali olmayan insanın ruh halini yaşıyordum. Akşam telâşının koşuştuğu caddeye, artarda sıralanmış arabalara anlamsızca bakıyor, bir türlü eve yönelemiyordum. Arkadaşlarımdan birine gitmeyi tasarlarken:

- Yine neler düşünüyorsunuz? Kütüphane kapanalı bir hayli oldu. Eve gitmiyor musunuz?

- Gitmek istiyorum, her nedense evin yolunu tutamıyorum.

- Niçin? Yalnızlık mı ağır geliyor?

- Tek sebep yalnızlık olmasa gerek. Odamın dağınıklığı da beni itiyor herhalde.

Odamın dağınıklığını nasıl söyledim? Pişman olmuştum; ama ağzımdan çıkmıştı bir kere.

- İzin verin de gelip, toplayayım.

Gözümün önüne odam geldi; kirli çay bardakları, masamın üstündeki ekmek kırıkları, yerlerde kağıt parçaları... Kapıyı açmamla burnumun direğine çarpan ağır kokuyu da duyar gibi oldum.

- Zahmet olur, teşekkür ederim.

- Ne zahmeti canım! Hemen eve gideyim; süpürge, paspas bezi alıp geleyim.

Kısa bir tereddütten sonra:

- Bu akşam bir arkadaşımı ziyaret etmeyi düşünüyorum, dedim. İsterseniz yarın buyurun gelin; zaten cumartesi, öğleden sonra kütüphane de kapalı. Herhangi bir şey getirmenize de lüzum yok. Gerekli her şey bende var.

- Nereye geleceğim?

- Otto-Fischer caddesi, bir numaradaki Ayhan Yurtsevmiş'in zilini çalınız.

- Çalacak kişinin Margaret Adrian olduğunu biliyormusunuz?

- Çok memnun oldum. Ender rastlanan bir takdim şekli.

Samimi bir el sallayışla:

- İyi akşamlar, dedi.

Elektrik ışıklarının uzanamadığı dal altlarında kayboldu. Gözlerimin önünden alnına dökülen saçlarının gölgelediği sevimli yüzü epeyce bir zaman silinmedi.

Eve doğru yürürken dünyam değişmiş, yalnızlığım silinmiş, içime neşe dolmuştu. Odamın dağınıklığını söylemem belki yakışık almamıştı; ama dürüst davranmıştım. Margaret de her sokak başında rastlanan kızlardan değildi;

bunu anlayacak seviyedeydi. Zaten "Gelip, odanı toplayayım" demekle de samimiyetini ve kendine güvenini ortaya koymuyor muydu?...

Kapıyı açtığımda, o ağır koku beni karşıladı. Elektriği yaktım; dağınık yatağımda, sabahki peynir artıklarının bulunduğu masamda, zemindeki ayak izlerinde, gazete parçalarında bakışlarımı gezdirirken, "Böyle görseydi, ne olurdu?" diye gülümsedim. Kitaplarımı camın önüne koyup, önce masamı temizledim. Aynanın, camların kaba tozlarını aldım. Yerleri süpürdüm.

*
* *

İçim içime sığmıyordu. Halbuki buralarda bir kızla buluşmak, bir kız tarafından ziyaret edilmek gayet tabii idi. Heyecanımı yatıştırmak için elime bir kitap aldığım sırada zil çaldı. Kalbimin atışları daha da hızlandı.

Onu güleç bir yüzle merdivenin başında karşılamaya çalıştım; "Hoş geldin" diyerek odama buyur ettim. İçeriye girer girmez bir ıslıkla geri döndü.

- Hiç de tahmin ettiğim gibi değil.

- Nasıl tahmin ediyordun?

Sesim titriyor; heyecanımı sezeceğinden endişe ediyordum.

- Daha dağınık; ne bileyim?... Yerlerde gazete parçaları, şu komidinin üzerinde kapağı açık reçel kavanozu, yumurtalı bir tava...

- Burası da pek farklı sayılmaz.

- Nasıl farklı sayılmaz? Derli toplu öğrenci odası.

Pardösüsünü alıp, sandalyeyi gösterdim.

- Otursana.

- Oturmadan burayı süpürelim, silelim, düzenleyelim. Tembelliğim tutarsa, zor gelir. Bezin, leğenin, süpürgen nerede?

- Kapının arkasında.

Ben pardösüsünü dolaba asarken, kollarını sıvadı; saçlarını at kuyruğu yaptı; leğene su koyup, zemine serpti. Su doldurduğu tencereyi elektrik ocağının üzerine koydu. Kendi evindeymiş gibi hareketlerindeki rahatlık beni de etkiledi. Heyecanım yatıştı. Hiç bir şey yapmadan duramazdım.

- Nasıl yardımcı olabilirim?

- Yazı masanı düzenlersen, neyi nereye koyduğunu bilirsin.

Masamın üstünü boşalttım. Islak bir bezle silerken zihnim devamlı sinsiliklerle dolup taşıyordu. Arada bir bakışlarımı ona kaydırıyordum, kendisini işine vermiş, eline aldığı ıslak bezle pervazları siliyordu.

- Her gün on dakika ayırabilseydim, odam düzenli olurdu; seni de yormazdım.

- Alışkanlık meselesi. Kadın erkek eşitliğinden söz ederiz; ama ikisinin de yapacağı farklı işler olduğunu hiç düşünmeyiz.

- Kadın-erkek eşitliğine karşı mısın?

- Öyle gereksiz şeylere kafamı yormuyorum.

Ona döndüm.

- Çağımızda en şiddetli kavga bu değil mi?

Başını çevirdi; elinin tersiyle alnındaki saçlarını arkaya attı.

- Kadın, kadındır; erkek erkektir. İkisi insanlığı oluştururlar; birbirini tamamlarlar. Dünyamız böyle kurulmuş. Eşitlik, eşitsizlik konu değil. Her insan kendisine gerekli saygıyı temin eder. Kanunlarla, moda cereyanlarla yapılmak istenen maskaralıktır.

- Avrupalı bir hanımın böyle düşünmesi dikkat çekici.

- Yok canım, böyle düşünen pek çok Avrupalı kadın var. Sonra ben erkekten aşağı olduğumu kabul etmiyorum ki eşitlik kavgasında bulunayım.

Ona nasıl davranacağıma bir türlü karar veremiyordum. Şahsiyeti hakkında da bir yargıya varabilmiş değildim, fakat sıradan bir insan olmadığı muhakkaktı. Kantinde ilişkimizi o başlatmıştı; hediye bahanesiyle buluşmamız, karşılaşmalarımızda ilgisini eksik etmemesi, kütüphanenin önünde beni görmezlikten gelmemesi, odamı düzenlemek istemesi beni yakından tanımak içindi. Ona ilgi duyduğumu ihsas ettirmezsem, uzaklaşabilirdi. Ama ne diyebilirdim? Güzelliğinden söz edince, komşularının köpeğiyle meşguliyetini örnek vermemiş miydi?.. Temizlik biterken aramızdaki ilişkiye zamanın şekil vermesinin doğru olacağında karar kıldım.

Masaya karşılıklı oturduk. Yorulmuş gibiydik. Bardaklarımızda meyve suyu vardı.

- Noel kendini her yerde hissettiriyor, dedim.

- Yarından sonraki akşam "Kutsal Akşam"dır.

-Çok önem veriliyor. Bir aya yakın zamandan beri caddelere çamlar dikildi, ışıklandırıldı. Vitrinler değişti. Kutsal Akşam'la her şey sona erer mi?

- Hemen değil; yılbaşına kadar devam eder. -Acı bir gülümsemeyle ilâve etti- Aralarında bir hafta var.

- Niçin bir hafta bulunduğunu belirttin?

- Ah Ayhan; insan, insan olmalı! Her gününü ve her akşamını kutsal yapmalı.

- Karamsarlığının sebebi ne? İnsanların egoistliğinden mi yakınıyorsun?

Yüz çizgileri değişti.

- Keşke sadece egoist olsalar!...

Cümlesini tamamlayamadı.

- Bundan çağımız mı sorumlu?

- Kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum; fakat kurbanlarının farkındayım.

İnsan olmanın yükümlülüğünden; dostluğun karşılıksız, art niyetsiz olması gerektiğinden söz etmek istiyordum. Çağımızın çıkarcılığına rağmen insanın özünde yatan soylu duygulardan başlasam "İşte! Diğerleri de aynı cümlelerle bana yaklaşmışlardı" diye düşüneceğinden endişe ediyordum.

Sözü değiştirdim. Kütüphaneden, derslerden konuşmaya başladık. Bir ara saatine baktı.

- Hiç farkında olmadan zaman geçmiş.

- Farkına varılarak geçseydi üzülürdüm.

İşaret parmağını ağzına yaklaştırdı.

- Zihnini her zaman uyanık tutmaya mecbur değilsin.

- Niçin acele ediyorsun?

- Annem endişelenir.

Dolaptan alıp tuttuğum pardösüsünü giydi. Sevimli bir tarzda elini uzattı.

- Zaman zaman uğrarım, odanı beraber düzenleriz, üzülme.

- Müsaade edersen, seni uğurlayayım.

- Bisikletim var.

- Hiç olmazsa dış kapıya kadar.

Dışarıya çıktık; vaktin geç olduğu şehri sımsıkı saran sessizlikten de anlaşılıyordu. Ana caddeden tek tük arabalar geçiyordu. Bisikletinin kilidini açtı; pedala bastı; yarım daire çizerek köşe başına yöneldi ve bir elini kaldırdı; gölgelenmiş olmasına rağmen yüzündeki içli gülümsemeyi sezebiliyordum.

Yukarıya çıkmak içimden gelmiyordu. Bu saatte herhangi bir yere gitmeyi de lüzumsuz buluyordum. "Ne yapayım?" diye düşünürken acı bir fren sesinin ardından ana

cadde boyunca şangırtı uzandı. Köşe başına koştum; yol kavşağının biraz berisinde bir araba durmuş, yirmi beş, otuz metre kadar önünde bir bisiklet yatıyordu. Arabaya doğru yürümeye başladım. Caddenin kenarındaki birahanelerin kapılarını açanlar "Kaza var!" diyerek koşuyorlardı. "Toplanmak ne fayda sağlar! Polise, ilk yardıma telefon edelim!" diye bir ses yükseldi. Arabanın önünde genç bir kız kuş gibi çırpınıyor, kollarını gererek derin derin inliyordu. Saçı, başı dağılmış, yüzü kanlar içindeydi. Yaklaşınca, yüreğim göğüs kafesimi delip, ona uçacakmışcasına çarpmaya başladı. Ağzımdan "Margaret!" diye bir çığlık fırladı. Bir çift el arkadan kollarımı yakaladı.

- Kendine gel delikanlı. İlk yardım gelmeden bir şey yapamayız.

Bütün vücudum titriyordu.

- Bir şey yapamaz mıyız?

- Ne yapabiliriz?

Yaya kaldırımında dikilenlerden birisi, hafifçe dili dolaşarak:

- Bu yabancıya da ne oluyor, dedi.

- Yabancı insan değil mi?

Bana sataşan yalpaladıktan sonra homurdanıyordu. Ne söylediğini anlayamıyordum; zira iyice yaklaşmış olan ambulansın sireni ortalığı velveleye vermişti. Topluluk yarıldı; beyaz önlüklü bir adam telaşla Margaret'e eğildi; doğrulmasıyla arabaya bağırması bir oldu.

- Çabuk çabuk!

Hemen sedye ile iki kişi koştu; başından kanlar akan Margaret'i kaldırıp, arabaya götürürlerken polis geldi. Arabadan inen polislerden biri kalabalığa:

- Yaya kaldırımına çıkın, dedi.

Polis kan birikintilerine, eğrilen tampona baktıktan sonra kalabalığa döndü.

- Arabayı kim kullanıyordu?

Orta boylu, tıknaz bir adam kalabalığın arasından sıyrıldı. Duruşundan kuşkulu olduğu anlaşılıyordu.

- Olay nasıl oldu?

Titrek bir sesle anlatmaya başladı.

- Şurada iki genç dikiliyordu. Karşıdan da bisikletle bir kız geliyordu. Yaklaştığım sırada gençler birden bire kıza yürüdüler. O da kaçınca tam önüme geldi.

- Fren yaptınız mı?

- Yaptım; maalesef mesafe çok kısa idi.

Aynı polis bana sert sert bakarak:

- Arkadaşın nerede? diye sordu.

Ne diyeceğimi şaşırmıştım, vücudumun her hücresinden soğuk terlerin sökün ettiğini hissediyordum. Polis aynı soruyu tekrarlayınca, kalabalığın arasından bir kişi:

- Polis bey, o değildi, dedi.

- Nerden biliyorsun?

- Eve gitmek üzere birahaneden çıkmıştım. Kaza önümde oldu. Sebebiyet verenler şu yöne doğru kaçtılar.

Sürücü de:

- Evet, dedi; onlar bu yöne kaçtılar.

"Bu yabancıya da ne oluyor?" diyen söylendi.

- Öyleyse bu niçin telaşlanıyordu?

Kendime gelir gibi oldum. Tutan eller de kollarımı bırakmışlardı.

- Önümüzde bir insan can çekişiyor. Sen niçin telaşlanmıyorsun, şaşıyorum !

Polis:

- Sinirlenmeye gerek yok delikanlı, dedi.

Siren sesleriyle uzaklaşan ambulans ardında kuşkulu bir sessizlik bırakmıştı. Polisler beş-on metre kadar gerilere gidip, fren izlerini gözden geçirdiler. O ana kadar ko-